

ת"פ 35735/06/16 - מדינת ישראל נגד מ נ

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 35735-06-16 מדינת ישראל נ' נ
בפני כבוד השופט דרור קלייטמן

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד אוראל צבע -
רזנצוויג שלוחת תביעות כפר סבא

המאשימה

נגד

מ נ באמצעות עו"ד עלא תילאווי

הנאשם

הכרעת דין

בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי אני מודיע בפתח הכרעת הדין כי החלטתי לזכות את הנאשם מאישומו בעבירת איומים ולהרשיע אותו בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבן זוג.

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבן זוג , בהתאם לסעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. ואיומים, בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

2. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 8.6.16 בשעות הצהריים, במטבח ביתם, לאחר שנתגלע ויכוח בין הנאשם לבין אשתו באותה העת, הגב' ש נ (להלן: "המתלוננת"), השליך הנאשם לכיור ועל הרצפה, מאכלים אותם הכינה המתלוננת. משזו אחזה בחולצתו וצעקה עליו, נטל הנאשם מידה מכשיר טלפון סלולארי וחבט באמצעותו בראשה. כתוצאה מכך נגרם לה במצחה, חתך עמוק באורך 3.5 ס"מ. נוכח בקשתה של המתלוננת, הוא הסיע אותה לבית הוריה, תוך שהוא מאיים עליה כי ככל שתגיש תלונה כנגדו במשטרה, הוא יהרוג אותה.

ראיות הצדדים

3. בראשית פרשת התביעה, העידה **המתלוננת**, אשר עדכנה את בית המשפט כי יום טרם הדיון, בני הזוג

התגרשו. בכל הנוגע לאירוע המתואר בכתב האישום, היא תיארה כי היה מדובר בחודש הרמדאן וכי היא יצאה לקניות עם אחיותיה וכשחזרה נתגלע ריב בינה לבין הנאשם אשר כעס על כך שיצאה ובתגובה השליך את האוכל בחצר ובבית והכה בה עם מכשיר טלפון סלולארי במצחה וכתוצאה מכך כל חולצתה התמלאה בדם. בהמשך הלכה למרכז רפואי ובוצעה לה הדבקה. לאחר מכן היא זימנה משטרה וכשהגיעו לבית, מצאו את חולצתה המוכתמת בדם בפח הזבל ולקחו אותה. בעקבות האירוע פנתה המתלוננת לבית המשפט בפתח תקווה והוצא צו הרחקה לנאשם למשך 3 חודשים. לדבריה, סיפרה על התקיפה לאחותה, לאמה ולאשתו של אביה. לבית המשפט הוגש דיסק (ת/1) ובו תמונות המתעדות את החולצה המוכתמת בדם וטיפות דם במקלחת ובכיור.

בחקירתה הנגדית עומתה על ידי הסניגור עם דברים שאמרה בהודעותיה במשטרה וכן בבקשה למתן צו הגנה בבית המשפט השלום בפתח תקווה ובדיונים עצמם. לבית המשפט הוגשו פרוטוקול דיון בה"ט 22719-06-16 מתאריך 9.6.16 (נ/1), פרוטוקול דיון מתאריך 14.6.16 (נ/2) בקשה לצו הגנה (נ/3) והודעת המתלוננת במשטרה מתאריך 9.6.16 (נ/4).

4. עוד העידה, אמה של המתלוננת, **גב' ו ג**, כאשר חלף עדותה בחקירה ראשית הוגשה הודעתה במשטרה מתאריך 14.6.16 (ת/2), בה היא מתארת כי המתלוננת הגיעה אליה ביום האירוע כשהיא בוכה, כמו כן היא מתארת שראתה עליה דם במצח עם פצע פתוח ולשאלתה, ענתה לה המתלוננת כי רבה עם הנאשם והוא "דפק לה את הפלאפון בראש ובגלל זה היא נפצעה" ובעקבות זאת הלכה המתלוננת עם אחותה למרכז הרפואי שם בוצעה לה הדבקה לפצע. בחקירתה הנגדית סיפרה כי לבני הזוג יש מחלוקת בעניין מכירת קרקע וכי רוב הוויכוחים בין בני הזוג הם על כסף לרבות הוויכוח הזה.

5. כמו כן העידה, **הגב' א ג**, אחותה של המתלוננת. גם בעניינה הוגשה הודעתה במשטרה מתאריך 14.6.16, חלף חקירתה הראשית (ת/3). בהודעתה היא מתארת כי ביום האירוע הייתה בבית הוריה לרגל סעודת שבירת צום הרמדאן וראתה את אחותה מגיעה בוכה ומצחה מדמם כשיש לה חבלה בראש והמתלוננת סיפרה לה שרבה עם בעלה מכיון שהוא רוצה שתנתק את קשריה מההורים שלה. היא לקחה את המתלוננת למרכז הרפואי שם בוצעה לה הדבקה במצח. בחקירתה הנגדית תיארה כי זו לא פעם ראשונה שהם רבים וכי יש להם ויכוח על כסף ועל חלקות אדמה וכי באותו יום הם רבו גם בשאלה היכן יאכלו בסוף הצום. היא אף תיארה כיצד נראה הבית כשהגיעו השוטרים, דם על הרצפה וכסאות וצלחות שאינם במקום וכן תיארה את חיפוש החולצה שבסוף נמצאה ועליה דם שנראה בעיניה כדם טרי.

6. באמצעות **רס"ר שלומי שוורץ**, אשר גבה את הודעת הנאשם, הוגשה ההודעה (ת/4).

7. העיד אף **רס"ר אלכסנדר אברונין** והוגש דו"ח פעולה שנערך על ידו (**ת/5**) בדו"ח מתאר העד את הגעתם לבית הנאשם יחד עם המתלוננת ואחותה, הוא מתאר אף את סימני הדם שצולמו על ידו ואת החולצה המוכתמת בדם שנמצאה על ידי האחות, כאשר המתלוננת אישרה כי זו החולצה אותה לבשה בעת האירוע המתואר בכתב האישום.

8. הוגשה תעודה רפואית ממרכז רפואי אלראזי (**ת/6**).

9. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו, אשר תיאר כי ביום האירוע המתואר בכתב האישום, שב מעבודתו בשעה 14:00 והחל ויכוח בינו לבין המתלוננת בנוגע לשאלה היכן יאכלו בתום הצום. הוא הלך לישון וכשהתעורר לא מצא את המתלוננת בבית ולכן התקשר אליה וזו אמרה לו שהיא עם אחיותיה בטירה והוא אמר לה שלא כך צריך להיות ברמדאן שהוא אוכל לבד בבית והיא ענתה לו שתחזור. כשהגיעה לבית החלה לצעוק והוא ביקש ממנה שלא לצעוק על מנת שלא יהיו לו בושות מהשכנים, היא תפסה בחולצתו והחליקה על הרצפה ושוב קמה והוויכוח המשיך. לאחר האוכל, הוא לקח אותה לבית ההורים שלה והלך לתפילה ולאחר מכן אסף את בתם והתקשר למתלוננת אך זו לא ענתה. בשעה 2:30 הגיעה משטרה יחד עם המתלוננת והוא הלך אתם לתחנת המשטרה.

טיעוני הצדדים

10. ב"כ המאשימה, עו"ד אוראל צבע רזנצוויג, טענה בסיכומיה כי המתלוננת העידה עדות מסודרת וקוהרנטית המתארת את מעשי הנאשם ביום האירוע ודבריה לא נסתרו במסגרת החקירה הנגדית. היא סבורה כי הסתירה שעלתה, לכאורה, בשאלה האם התקיפה בוצעה באמצעות מכשיר הטלפון השייך לנאשם או זה השייך למתלוננת, אינה משמעותית. היא מפנה לתמונות שהוגשו לבית המשפט המתעדות את החולצה המגוללת בדם והן את כתמי הדם בבית. דו"ח פעולה של שוטר מתעד אף הוא את המצב בבית. בנוסף מפנה לתעודות הרפואיות שהוגשו לעניין החבלה במתלוננת. ממול ראיות אלו ניצבת גרסת הנאשם, אשר לטעמה הינה כוללנית ומסתכמת באמירתו שכולם שקרנים והמניע לדבריהם הוא שאינם מסתדרים אתו. היא מצביעה על כך שיש שוני בין גרסתו במשטרה לעדותו בבית המשפט בכל הנוגע לשאלה האם המתלוננת תפסה בחולצתו. היא סבורה שאין ליתן משקל לגרסאות השונות בדבר המניע לוויכוח בין המתלוננת לנאשם מאחר ויש למעשה ויכוחים ביניהם במספר נושאים. לנוכח כל זאת היא עותרת להרשעת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

11. ב"כ הנאשם, עו"ד עלא תילאווי, הגיש את סיכומיו בכתב וטען בהם כי כתב האישום מבוסס אך ורק על עדות המתלוננת שהיא, לטעמו, עדות חלשה הלוקה בסתירות מהותיות ולא ניתן להתבסס עליה על מנת לבסס

הרשעה כנגד הנאשם. הוא מפנה לכך שבהודעתה במשטרה טענה המתלוננת שהוויכוח בינה לבין הנאשם היה בנושא האוכל בעוד בבית המשפט אמרה שהוויכוח היה גם בעניין יציאתה לבילוי. הוא אף מצביע על כך שבבית המשפט אמרה שהנאשם שפך אוכל גם בבית וגם בחצר ואילו במשטרה אמרה ששפך אוכל בבית ולא הזכירה את החצר. בנוסף הוא מפנה לעדות המתלוננת בבית המשפט ועל פיה הנאשם תקף אותה באמצעות מכשיר הטלפון שלו, בעוד שבהודעתה במשטרה טענה שהדבר נעשה באמצעות מכשיר הטלפון שלה. הוא אף מתייחס לכך שכפי שעולה מעדותה של המתלוננת, הנאשם הסיע את המתלוננת לבית הוריה לאחר האירוע הנטען וטוען כי ניתן להתרשם כי המתלוננת היא אשה חזקה השולטת בנאשם ולא סביר שתותקף על ידו. ב"כ הנאשם מפנה אף לבקשה שהגישה המתלוננת לבית המשפט לענייני משפחה להוצאת צו הגנה ובה כלל לא מזכירה את נושא שפיכת האוכל על ידי הנאשם והמניע המוזכר בדיון בבקשה הוא ויכוח על כספים, בניגוד לאמור על ידי המתלוננת בהליך זה. הוא מתייחס לכך שהמתלוננת הזכירה בעדותה כי תקפה את הנאשם ותוהה מדוע לא הוגש כנגדה כתב אישום. בכל הנוגע לעבירת האיומים המיוחסת לנאשם בכתב האישום, הוא מצביע על כך שהנושא הוזכר על ידי המתלוננת רק לאחר שנשאלה עליו במשטרה ולא בהודעה הראשונית ולא הוזכר על ידה כלל בדיון בנושא צו ההגנה וכן במהלך עדותה בבית המשפט.

12. ב"כ הנאשם מתייחס אף לעדי התביעה הנוספים. הוא טוען כי עדותה של אמה של המתלוננת הינה עדות כבושה ואינטרסנטית שנגבתה באיחור רב וגם ממנה ניתן ללמוד שבכל פעם מעלה המתלוננת מניע אחר לוויכוח בין בני הזוג. כך גם מעדותה של אחותה של המתלוננת, כאשר עדות זו, לטעמו, מזוהמת מאחר והעדה ליוותה את המתלוננת לדיון בבית המשפט לענייני משפחה. הוא מצביע על כך שהאחות מעידה שהמתלוננת מסרה לה שהגיעה לבית ההורים ברגל בעוד שזו הגיעה ברכבו של הנאשם. כמו כן היא מעידה שהחולצה המגואלת בדם נמצאה על יד השוטר וזאת בניגוד לעדות השוטר שלדבריו החולצה נמצאה על ידי נרמין. בכל הנוגע לעדות השוטר שלומי שוורץ, מצביע ב"כ הנאשם על מחדלי חקירה כאי חקירת המתלוננת בחשד לתקיפה, אי בדיקת ד.נ.א מהדם שעל החולצה, אי צילום מסך טלפון הנאשם ואי הוצאת דו"ח שיחות יוצאות ונכנסות לטלפון שלו.
13. ממול אלו, ניצבת עדות הנאשם שלדעת בא כוחו הינה עקבית, ללא סתירות, אותנטית ומהימנה. לנוכח כל זאת עותר בב"כ הנאשם לזיכויו של הנאשם בדגש על כך שמדובר בעדות יחידה האמורה לבסס את האישום.

דין והכרעה

14. בפתח הדיון אציין כי לאורך כל עדותה של המתלוננת אין כל זכר לתלונתה בעניין עבירת האיומים ולא הוצגה כל ראיה אחרת בנוגע לכך.

15. **לנוכח האמור לעיל, הנאשם זכאי מאישומו בעבירה של איומים.**

16. בכל הנוגע לאישומו של הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג אשר גרמה לחבלה ממשית, העידה המתלוננת כי לאחר שבמהלך חודש הרמדאן יצאה עם אחיותיה לקניות, התגלע וויכוח בינה לבין הנאשם בשאלה היכן יאכלו בתום הצום ובתלונת הנאשם על כך שיצאה לקניות עם אחיותיה. על פי עדותה, כאשר חזרה עם המוצרים שקנתה, השליך הנאשם את החפצים והאוכל בבית ובחצר ובני הזוג רבו ביניהם ובמהלך הריב היכה בה הנאשם באמצעות הטלפון שלו, מכה שגרמה לחבלה במצחה וכל חולצתה התמלאה בדם. עדות זו תואמת את גרסתה במשטרה כפי שניתן ללמוד מ**מ/4**, גם במהלך חקירתה הנגדית עמדה המתלוננת על גרסה זו וחזרה ותיארה את אופן התרחשותה.

17. אכן, צודק ב"כ הנאשם כי כאשר מדובר באישום המבוסס על עדות יחידה, על בית המשפט להזהיר את עצמו בבואו להרשיע נאשם על סמך עדות שכזו. אולם בעניין שבפניי, מלבד האמון שנתתי בעדותה של המתלוננת בכל הנוגע להתרחשות האירוע, תיאור עליו עמדה, כאמור במספר הזדמנויות, כולל בחקירה נגדית בה נשאלה שאלות אשר ניסו לקעקע את אמינותה, הרי שעדות זו מחוזקת בסיוע ממספר מקורות. המתלוננת העידה כי כתוצאה מהתקיפה נחבלה במצחה וחולצתה גואלה בדם. בעת שהגיעו השוטרים לבית בני הזוג באותו לילה כמתואר ב**ת/5**, נמצאה אכן חולצה מגואלת בדם אשר לדבריה של המתלוננת זו החולצה אותה לבשה בעת התקיפה. לבית המשפט הוגש דיסק ובו תמונות המתעדות חולצה זו, כך גם תמונות המתעדות כתמי דם בכיור ובמקלחת, כתמים אשר נוצרו, לדבריה של המתלוננת בעת ששטפה את הדם מעליה (**ת/1**). חיזוק נוסף מצוי בתעודה הרפואית שהוגשה (**ת/6**) המתעדת טיפול רפואי שניתן למתלוננת ביום האירוע המתואר בכתב האישום וזאת עקב חתך במצח באורך 3.5 ס"מ שנגרם כתוצאה ממכה מחפץ קהה.

18. הודעותיהן של אמה של המתלוננת (**ת/2**) ואחותה (**ת/3**) הוגשו בהסכמה לבית המשפט והן נחקרו עליהן נגדית. מהודעות אלו ומעדותן בבית המשפט עולה כי שתיהן ראו את המתלוננת כשהגיעה לבית המשפחה כשפצע ודם במצחה ולשתיהן סיפרה המתלוננת כי הפצע נגרם כתוצאה מכך שהותקפה על ידי הנאשם. זאת אל מול עדות הנאשם אשר טוען כי כאשר הביאה לבית הוריה לא ייתכן כי היה לה דם על מצחה (עמ' 59 ש'7-6 לפרוטוקול). האחות - אריג' ג'ומעה, אף מתארת כי ליוותה את המתלוננת לטיפול הרפואי וכי הגיעה עמה ועם המשטרה לבית בני הזוג שם ראתה דם על הרצפה ועל החולצה שנמצאה בפח בבית. היא העידה כי על החולצה היה דם טרי וכי מדובר בחולצה השייכת למתלוננת. בכל הנוגע לעצם התרחשות התקיפה, עדויות אלו הן עדויות שמועה שאינן בעלות משקל, אך לא כך הדבר בכל הנוגע למצבה של המתלוננת, מצב הבית כפי שנמצא ועצם מסירת גרסתה של הנאשמת לבני משפחתה בכל הנוגע לגורם לפציעתה. בכל אלו יש על מנת להוות חיזוק לעדותה של המתלוננת.

19. אל מול ראיות התביעה, מצויה גרסת הנאשם. בחקירתו במשטרה (**ת/4**), מאשר הנאשם כיאכן היה וויכוח בינו

לבין המתלוננת בנוגע לשאלה - היכן יאכלו את הארוחה בסוף הצום, הוא מתאר וויכוח קולני אולם מכחיש לחלוטין כל עימות פיזי בינו לבין המתלוננת ואף את הטענה כי שפך אוכל. בניגוד לגרסת המתלוננת הוא אף טוען שהיא לא תפסה בחולצתו בשום שלב של הוויכוח. כשנשאל על הדם שנראה בבית טען שלא ראה דם. לעומת זאת בעדותו בבית המשפט, אישר הנאשם כי היה וויכוח קולני אולם בניגוד להודעתו במשטרה טען כי **"פתאום ראיתי אותה שהיא תפסה אותי בחולצה וצועקת, אני התרחקתי ממנה והיא החליקה על הרצפה... עוד פעם היא קמה מהרצפה ותפסה אותי מהחולצה"** (עמ' 57 ש' 20-24). כאשר נשאל הנאשם מה הסברו לכך שהמתלוננת הגיעה לבית הוריה כשדם על מצחה, טען: **"אני אומר לך שלא היה כלל דם"** (עמ' 59 ש' 10) ולטענתו עדותה של המתלוננת ועדות בני משפחתה בנושא זה היא שקרית וזאת מאחר והוא אינו בקשר טוב עמם.

20. האמור לעיל מצביע על כך כי גרסת המתלוננת שהינה עקבית לאורך כל הדרך, מחוזקת בממצאים כתעודה הרפואית, תמונות הדם בבית ועל החולצה שנמצאה בו וכן בעדויות בנות המשפחה אשר ראו את המתלוננת מגיעה לביתם חבולה ותיארה בפניהם שזו תוצאת התקיפה בידי הנאשם וזאת אל מול גרסאותיו המשתנות של הנאשם בשאלה- האם היה עימות פיזי בינו לבין המתלוננת וכן לנוכח חוסר הסבר לחבלה שנצפתה על המתלוננת ולדם שנמצא בבית, הרי שהגעתי למסקנה שיש לקבל את גרסת המתלוננת אשר לא הוטל בה ספק סביר לנוכח גרסת הנאשם.

21. נתתי דעתי לסתירות אליהן הפנה ב"כ הנאשם, אולם איני סבור כי יש בהן על מנת להטיל ספק במיוחס לנאשם בכתב האישום. אכן, בכתב האישום מתואר, בהתאם להודעת המתלוננת במשטרה כי התקיפה בוצעה באמצעות הטלפון הסלולארי של המתלוננת בעוד בעדותה בבית המשפט היא תיארה כי התקיפה בוצעה באמצעות הטלפון הסלולארי של הנאשם. איני סבור כי מדובר בפרט מהותי שיש בו על מנת להשפיע על אמינותה של המתלוננת. כשעומתת המתלוננת עם סתירה זאת ענתה: **"זה נכון שזה כתוב אבל אני קיבלתי מכה מהטלפון שלו. כנראה שהייתה אי הבנה או שלא הבינו אותי טוב. הוא נתן לי מכה עם הטלפון שלו"**. (עמ' 15 ש' 9-10).

22. ב"כ הנאשם מצביע על כך כי בראיות המאשימה הוצגו על ידי המתלוננת, העדות ובמסמכים שהוגשו לבתי המשפט בהליכים שונים, מניעים שונים לוויכוח שהיה בין בני הזוג. פעם מדובר על השאלה היכן יאכלו בתום הצום, בפעם אחרת בתלונת הנאשם על כך שהמתלוננת יצאה לבלות וכן בכך שישנו וויכוח על רקע כלכלי בין בני הזוג. לא מצאתי כי ב"ריבוי" המניעים יש על מנת לערער את גרסת המתלוננת. גם המתלוננת וגם הנאשם מתארים כי הוויכוח ביניהם היה בשאלת הארוחה בתום הצום כשברקע לכך אי שביעות רצונו של הנאשם מכך שיצאה לבלות עם אחיותיה בעוד הוא היה סבור כי עליה לסדר את הבית ולהכין את הארוחה לתום הצום. אכן,

אמה של המתלוננת תיארה כי מדובר היה בוויכוח על כסף וגם במסמכי הבקשה לצו הגנה מופיע מניע זה. אולם עדותם הישירה של שני המעורבים בעימות מתארת כאמור את נושא הוויכוח באופן זהה, מה עוד שכפי שעולה מן הראיות אין מדובר בוויכוח בודד בין בני הזוג וייתכן בהחלט כי ברקע לנושא הספציפי של עימות זה קיים וויכוח בין בני הזוג בענייני כספים.

23. גם בכך שהנאשם הסיע את המתלוננת לבית הוריה לאחר האירוע וזאת לנוכח דרישתה התקיפה, אין על מנת להביא למסקנה כי יש בדבר על מנת לעורר ספק באמינות תלונתה. העובדה כי מדובר באשה חזקה העומדת על שלה ובבעל אשר ממלא את דרישותיה אין על מנת לסתור את האפשרות שתקף אותה.

24. לא מצאתי ממש אף בטענת ב"כ הנאשם לעניין מחדלי חקירה. הפעולות אותן הוא מציין בסיכומיו (אי בדיקת הטלפון בו בוצעה התקיפה, אי ביצוע איכונים בנוגע למקום הימצאותה של המתלוננת, אי חקירת עורך דינה של המתלוננת בבקשה לצו הגנה) אינן פעולות שמחובת היחידה החוקרת היה לבצע ואי ביצוען אין בו על מנת להשפיע על מסקנתי.

25. לנוכח האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום בכל הנוגע למעשה התקיפה.

26. **אשר על כן, הנאשם מורשע בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבן זוג בהתאם לסעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.**

ניתנה היום, י"א אדר תשע"ח, 26 פברואר 2018, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד דנית שושן, הנאשם וב"כ עו"ד עלא תילאווי.